

SF PRIČA

**Ričard
Anders**

Ljubav prema ljudima

L-L je stajao u senci ogromnog eukalijskog kuglaste krošnje. Osećao je u sebi podrhtavanje i znao da talasi opet dolaze. Tako je bilo i oba puta ranije: talasi bi ga pozivali, budili u njemu neizmernu ljubav, on bi pošao; malo kasnije desilo bi se Ono...

I sada je, odjednom, spoznao da je izronio iz nekakve tame, nekakvog mrtvila, i da stoji u senci eukalijskog krošnja. Rojevi sitnih bučica sa ostrim rilima sleteli su mu na glavu i ruke, a onda razočarano odletali — ne našavši ništa što bi sisali. Gore, u krošnji eukalijskog krošnja, kretali su veliki batuni smeđeg perja, lepršajući sa po dva para svojih kratkih krila. Iz obližnje šume eukalijskog krošnja odazivali su im se drugi. Vatrene nebeske lopte već dugo je prolazila zenitom i gotovo je usijala sve do čega je L-Lov pogled mogao dopreti. Vazduh nad crvenkastom pustinjom treperio je od jare, a blagi vetar jedva da ga je i pomerio.

Talasi su dopirali odnekud iza brda, nevidljivi i nemirni. Tamo su Oni, Ljudi. Opet

Dvojica. Oni su Prijatelji. Nekakvo blaženstvo širilo se L-Lovom utrobom, parališući mu misli i upućujući ih jedinoj mogućnosti, jedinom ispravnom potezu: krenuti preko brda! Talasi su pulsirali, slabili i jačali; pulsirala je u istom ritmu i želja L-Lova da krene prema njihovom izvoru. Ljudi su dobri, topli, divni! Oni vole da tuđe reči i misli približavaju svojim, da se stapaju s drugima. Iz njih izbija ogromna ljubav prema prijateljima. Njihove misli sve jače su zvale i želele L-La. Uskoro nije više mogao da izdrži; morao je krenuti u susret onima čiji su ga talasi zvali. Uputio se prema brdu.

* * *

— Budi strpljiv, Kole! — reče viši od dvojice kosmonauta onom nižem. — Moraćemo da sačekamo još nekoliko minuta, dok osmatrački uređaji sasvim ispituju okolinu. Ko zna šta se sve tu može kriti! A nešto sigurno nije u redu, jer su se oba broda Patrole ovde spustila — a mi im u toku

visinskog izviđanja nismo našli ni najmanji trag.

— Znam, Hugo, — odgovori drugi — ali činjenica da je ovaj nepoznat svet već prugutao dva zemaljska broda čini me nemirnim. A osim toga ni ovaj skafander nije baš udoban. Mada ih nosim još od petnaeste godine i gotovo sam odrastao u njima, ne volim ih baš mnogo. Ova oprema sputava me i steže; osećam se kao da sam u povojima.

Desetak minuta kasnije Kol i Hugo su se pomoću pokretnih lestava spustili. Stupili su na tlo nove, još neistražene planete. Ranije bi u takvim prilikama bili radošni, uzbuđeni. Ali sada ih je brinula sudbina prethodna dva patrolna broda.

Dva meseca ranije, sa broda »P 1806« javljeno je da se spuštaju na četvrtu planetu sistema Betelgeza. Bili su u potrazi za drskim i nepoznatim kradljivcima jednog zemaljskog broda. Javili su se u kvadrantu 12-14 planete primetili ukradeni brod i da će se tamo spustiti. To je bila njihova poslednja poruka. Dvadeset dana kasnije tamo je stigao drugi patrolni brod, »P 703«. Spustili su se u isti kvadrant, ali se ni oni nisu više javili. Komanda Svemirske patrolne se zabrinula; odlučeno je da na mesto nestanka brodova krenu dvojica najiskusnijih kosmonauta. Hugo i Kol su već bili proslavili brod »P 948« svojom hrabrošću i iskustvom i velikim brojem smelih poduhvata. I tako su se sada spustili u kvadrant 12-14 četvrte planete Betelgeza, da bi utvrdili šta se desilo s prethodnim brodovima.

* * *

L-L se vešto penjao uz strmi obronak stenovitog broda, hvatajući se za jedva primetne izbočine na kamenim blokovima. Nevidljivi talasi spuštali su se od vrha brda i kao da su klizili niz kamene površine, dajući mu neku čudno snažnu želju da ubrza svoj uspon. Pustinjom se razlivalo blaženstvo: došli su Ljudi, voljeni Prijatelji! L-L bi vikao i pevao i igrao, ali sada za tako nešto nije imao vremena; talasi su bili jaki i vukli su ga napred. Trebalo je što brže stići, jer je kod Ljudi divno. Kod njih se doživljava sreća, oseti ljubav, kod njih se bude dobar i velik i samo veseo. Ljudska blizina je najveće blago!

Stigavši do vrha brda, L-L se zaustavi. Dole, stotinak visina niže, ležala je metalna treća Nebeska Ptica. Pored nje su stajali Oni, Ljudi, Dvojica. Talasi su jači nego

ikad. Zovu ga i vuku dole. Ali on stoji: On zna da su i Onda talasi bili najjači i da su ga najviše vukli. Kad se spustio niz brdo, Dvojica su bili srećni. Vikali su i mahali, žurili mu u susret. Onda im je pao u zagrljaj, a oni su se odmah srušili. L-L je znao: bila je to Smrt! Tako je bilo oba puta; oba puta su Dvojica koje je on voleo ostali da leže, mrtvi i nepomični, i talasi više nisu dolazili i širili blaženstvo.

Hugo i Kol hodali su oko broda pažljivo pregledavajući peskovito tlo. Tu negde morali bi da postoje tragovi spuštanja i uzletanja nestalih brodova. Odozgo, iz vazduha, nisu to uspeali da otkriju, mada brodovi prilikom sletanja i uzletanja ostavljaju široke tragove istopljenog peska. Vetar je ta mesta verovatno pokrio debelim pešćanim tepihom.

Traganje je brzo urodilo plodom: Kol je na jednom mestu primetio svetlucanje ispod tankog sloja peska. Brzo i uzbuđeno očistili su tridesetak metara široki trag čvrstog sloja peska istopljenog od mlaza iz ispusnih otvora, koji je nastao pri sletanju jednog od brodova. Hugo je udarcem noge razbio stopljeni sloj na rubu traga.

— Dakle, brod nije i uzleteo sa ovog mesta — reče on, pokazujući Kolu odlomljeni komad. — Debljina stopljenog sloja, na rubu, ne iznosi više od jednog santimetra. Da je brod i uzleteo sa istod mesta, sloj bi bio znatno deblji — jer tada se razvija viša temperatura.

— To smo mogli i da pretpostavimo — primeti Kol. — Trag je isuviše mali da bi pripadao brodu koji je i uzleteo sa mesta spuštanja. Tragovi uzletanja su uvek veći od tragova sletanja.

Odozgo, s vrha brda L-L je gledao kako Dvojica ispituju trag koji je ostavila Prva Nebeska Ptica. Talasi su i dalje bili jaki, nenasno jaki, ali on je još čekao. Šta se desilo s Prvom i Drugom Dvojicom? Oba puta kad su Dvojica pali mrtvi, L-L je osećao da mora brzo stići nazad, do stabla aukalijsa. A kad bi došao u njegovu senku opet je uranjao u tamu, opet nestajao, opet bio na početku. Nije više bilo talasa; bila je samo Smrt i on se gubio. Šta je onda bilo? Ko je uklonio Ljude i Nebeske Ptice?

Učinilo mu se da je naslutio neku udaljenu istinu o uzrocima pojave Smrti, da je osetio kako je on krivac — mada u to nije bio siguran. Smrt je stigla čim ih je do-

dirnuo. Oba puta je tako bilo. L-L se sada plašio da bi dodir sa novom Dvojicom opet dozvao Smrt.

— Odjednom je primetio da jedan od Dvojice pokazuje prstom gore, prema mestu gde je on stajao. Shvativši da su ga videli, L-L nije više mnogo razmišljao. Okrenuo se i potrčao nizbrdo. Istovremeno, Hugo i Kol su pojurili uzbrdo, u poteru za »nečim« što su primetili. L-L nije više mislio na talase. Njegova želja da pobegne i tako ne dozove Smrt Dvojici bila je jača od talasa. i potisnula ih je. Spustivši se niz brdo, nastavio je da trči prema šumi eukalija. U tom trku odjednom je počeo da oseća da tamo u šumi ima Nešto što ne valja, Nešto što je krivo za dolazak Smrti.

Kad su se popeli na vrh brda, Hugo i Kol su primetili čoveka koji utrčava u šumu u daljini. Iznenada, Hugo uplašeno uzviknu. Rekao je Kolu da pogleda jedan od svojih instrumenata na ruci.

— Ovaj mora da je đavolski radioaktivan! — promrmlja Kol, kad je pogledao. — Pogledaj koliko ubrzano poigrava kazaljka instrumenta za merenje radioaktivnosti! Okružio je mesto na kojem je stajao. On je sigurno iz posade jednog od patrolnih brodova. Sada znamo šta im se desilo. Mora da su došli u dodir sa nečim što je jako radioaktivno i to ih je ubilo. Ali kako to da ovaj momak još živi? Neverovatno je radioaktivan! Kad bismo ga uhvatili, njegova radioaktivnost bi nas odmah usmrtila.

— Verovatno će i on ubrzo umreti — reče Hugo. — Ova planeta je došljake dočekala radioaktivnošću svoje prirode ili radioaktivnošću svojih stanovnika i uzela im živote. Uzeće i naše ako još ostanemo. Mi se ne možemo boriti protiv radioaktivnosti. Zato je bolje da bežimo što pre!

* * *

— Za desetak minuta uzletećemo do mesta na koje je patrolni brod sleteo — reče čovek oštih crta lica. — L-L je dosad obavio svoj zadatak.

— Ti, Lik, kao da uživaš u tom ubijanju — primeti drugi, koji je sedeo pored radarskog ekrana.

— Slušaj, Leo, zbog tvojih primedbi već sam požalio što sam te poveo — Lik poviši ton. — Ti si sentimentalna budala.

— Kamo sreće da nisam pristao da ti budem ortak u ovom poslu. Kad si mi predložio da ukrademo brod i odletimo do zla-

tom bogatih svetova Kastora, prihvatio sam — misleći o tome kako ćemo se vratiti bogati. Ali ja nisam želeo da postanem ubica.

— Nisam ja kriv za to — prekide ga Lik. — Odakle sam mogao znati da će u brodu biti premalo goriva i da će nas to prisiliti da se spustimo na ovu planetu? A kad smo se već spustili, ostalo je ili da se predamo Svemirskoj patroli, ili da tražimo način za nastavak leta. Misliš li da je trebalo da se predamo? Sigurno je da bi nas osudili na smrt.

— I ovo je smrt, samo tuda. L-L je već ubio četvoricu kosmonauta, a verovatno i ovu dvojicu što su se pre pola sata spustili. Samo je tebi mogla pasti na pamet đavolska ideja da napravimo čovekovog robota i u-programiramo mu ogromnu ljubav prema ljudima. Meni je žao što sam ga projektovao, što sam stvorio veštački radioaktivni izvor ogromne snage i ugradio mu ga u grud. Sve su to bile tvoje ideje, ali ja sam ih ostvario. Ja sam stvorio robota koji spava u senci osamljenog eukalija, sve dok ne slete ljudi — a onda, probuđen njihovim mikro-bio-strujama, kreće da ih usmrti svojom radioaktivnošću. Iz ljubavi, naravno. Kakva ironija! To si samo ti mogao smisliti!

— Ali to deluje — grubo reče Lik. — Tako ne moramo mi da se borimo s njima; L-L sve sam svršava. Bilo je i pravo što smo mu ime stvorili od početnih slova naših imena, jer on radi više od nas dvojice. Ubrzo ćemo imati i gorivo iz trećeg broda. Biće potrebno da sačekamo još samo jedan brod, a onda ćemo imati više nego dovoljno goriva za nastavak leta prema Kastoru. A Zemljani reka se čude! Oni ne mogu znati da mi krademo gorivo iz njihovih izgubljenih patrolnih brodova, a zatim ih svojim brodom odnosimo i bacamo u grotlo velikog vulkana.

— Pogledaj! — uzviknu Leo uzbuđeno. — Na vratima ulazne komore gori crvena svetlost. Neko je tamo već duže vremena i sigurno je čuo sav naš razgovor.

Kao za potvrdu njegovih poslednjih reči, otvoriše se vrata i u kabinu broda uđe L-L. Lik i Leo su skamenjeno gledali u pravcu njegovih grudi, tamo gde je ležao veštački izvor smrtonosne radioaktivnosti. L-L je izgledao osvetnički miran.

Zatim, zalupivši vrata, on pođe prema dvojici ljudi...